

Ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ σπεύδουν νὰ βοηθήσουν τοὺς Ἕλληνας, ἐναντίον τῶν Τρώων.

(Ἔργον τοῦ Φλάμαν).

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΚΟΚΟΡΙΑ

(Ἀνεκδέτε)

Ὁ καιμὸς τῆς Φλώρας ἦταν τὸ κοττέτσι πού τῆς ρήμαζε. Εἶχε φτάσει νᾶξη ἔξη κοττούλες καὶ νὰ μαζέβη ἔξη ἀβγά τὴν ἡμέρα. Ἐξῆ ἀβγά τῆς ὥρας, ἀπὸ δινόμισυ κ' ἀπὸ τρεῖς δραχμῆς τὸ ἓνα —εἰσόδημα γιὰ τὴ φτωχὴ τῆ Φλώρα! Καὶ τί τῆς κόστιζαν οἱ καϊμένε οἱ κοττούλες; Τίποτα πές. Μιά δαὶ καλαμπόκα κάθε τόσο. Τὶς ἔτρεφε μὲ ὄ,τι πετούσε. Ἐβόσκαν κ' ἐκείνε οὐκ ἔμελλε τοὺς στὸ δρόμο καὶ στὰ οἰκόπεδα τῆς γειτονιάς πού ἦταν σὰ χωράφια. Μὰ τέλειωσαν «κακῶν—κακῶν», ὅπως ἔλεγε δακρυσιμένη ἡ Φλώρα στὰ σπῆτια ὅπου ἔδινε ἄλλοτε τ' ἀβγά τῆς: Διὸ ἀπὸ τὶς ἔξη κόττες τῆς τίς πήρε ὁ προκομιμένος ὁ ἀδερφό της —ἔκας ἀκαμάτης καὶ γλεντιζέ; στὴν καμπούρα τῆς— καὶ τὶς ἔφαγε μὲ τοὺς φίλους του. Κι' οἱ ἄλλες τῆς ψόφησαν μιὰ—μιὰ τὸ χειμῶνα, ὄχι ἀπὸ κόριζα, μ' ἀπὸ ἄλλη ἀγνωστὴ ἀρρώστεια... γιὰ τὴν τύχῃ τῆς.

Κι' ἀπόμεινε ὁ κοκκορας —τῆς Φλώρας κ' αὐτὸς— παρηγορημένος ὅμως, γιὰν' εἶχε δικές του ὄλες τὶς ἄλλες κόττες τῆς αὐτῆς. Κι' εἶχαν ἀπομείνει κάμποσες ἀφοῦ πέρασε κείνο τὸ θανατικὸ. Κι' ἀγόραζαν καθ' ἡμέρα οἱ φτωχοκοκκορῆδες πού καθόνταν στὶς κάμαρες ὀλόγυρα. Μόνο ἡ Φλώρα δὲν κατάρφευε νὰ ξαναγεμίσει τὸ ἄδειο κοττέτσι τῆς. Τὸ εἶχε ἀσπίρσει μόνο, γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμᾶνη, καὶ περιμένε... Πού νὰ τῆς περισσέψη λεφτὸ, μὲ τόσα ἐβράχια πού εἶχε ἡ κακομοῖρα —γυριὰ μάννα ἀνήμπορη, δύο παιδιὰ κοντοσούβλα κ' ἀδερφό χωρὶς δουλειά! Ὁ ἄντρας τῆς ἔλειπε στὴν πατρίδα, ὅπου εἶχε πάει νὰ ξικάνη γάμοιο ἀμπελάδα καὶ δὲν τῆς ἔστειλε οὔτε γράμματα. Ἀς τον κ' αὐτόν! Ποιὸς ἔξεραι μὴ δὲν εἶχε πούλησει τὸ χτήμα κ' ἔτρωγε τώρα τὰ ψυλά μὲ καμμιά παστρικά τῶν χωριοῦ! Ἡ Φλώρα ξενοδοῦλενε γιὰ νὰ τρῶνε κ' ἀπὸ τότε πού τὸν εἶχε κοντὰ τῆς, μιὰ μέρα μὲ δουλειά —χρῆστης ἦταν— καὶ πότε καθισοῦ. Νᾶξε τοὐλάχιστο, νὰ ξανάκανε τὸ κοττέτσι. Μὰ πού! Κι' αὐτὸς ἦταν, ἔξη μῆνες τώρα, ὁ καιμὸς τῆς.

Μιὰ μέρα δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ.

Περνώντας τὸ μεγάλο δρόμο, νὰ πάη στὸ παπουτσοῖδιο νὰ πάρῃ ἓνα ζευγάρι παπούτσια τοῦ γιου τῆς, διασταυρώθηκε μ' ἓναν Πατρισιώτη, πού κρατοῦσε, δεμένα ἀπ' τὰ πόδια, μιὰ ἀρμαθιά κοττόπουλα. Τὰ κίτταξε κ' ἐκείνος τὴν εἶδε καὶ κοντοστάθηκε.

- Κοττούλες εἶνε; τὸν ρώτησε.
- Καὶ τὰ πέντε!
- Μὰ εἶνε ἔξη...
- Ναί, μὰ τοῦτο δῶ, μὲ τὸ μεγάλο λειφ, εἶνε κοκκοράκια.
- Τὰ εἶχε σπρώσει καὶ τῆς τᾶδεινε. Ἦταν μαύρα, σταχτιά, κανναβουράτα κ' ἓνα ἀσπριδερό.
- Τὰ θέλεις, κυρά μου!...
- Πόσα τὰ δίνεις; ἔκαμε δειλά ἡ Φλώρα.
- Εἰκοσιπέντε τὸ ἓνα. Δὸς μου ἑκατὸν σαράντα δραχμῆς καὶ πάρο' τα δλα.

- Ἀκριβά εἶνε, καϊμένε... Καὶ τὸ κοκκοράκι τί νὰ τὸ κάνω;
- Μὰ δὲ χαρίζεται κ' ἔν' ἀρσενικό; Ἄν ἔχεις ἄλλο, σφάζε το ἅμα μεγαλώση λίγο...
- «Ὅσο γι' αὐτὸ —συλλογίστηκε ἡ Φλώρα— ἔχω τὸν ἀδερφό μου νὰ τὸ φάη μὲ τοὺς φίλους του». Κι' εἶπε δυνατὰ:
- Μ' ἂν εἶνε κ' ἄλλα κοκκοράκια; Ἄν εἶνε δλα; Ἐγὼ θέλω κοττούλες, νὰ τὶς μεγαλώσω...
- Πά! πά! πά! φώναξε ὁ Πατρισιώτης. Μόνο αὐτό! Κανέν' ἄλλο!
- Καὶ πού τὸ ἔξεραι;
- Τὸ ἔξρω, γιὰτὶ αὐτὸ μόνο λάλησε. Τὴν ἴδια μέρα βγήκαν δλα.
- Ἄν ἦταν κ' ἄλλο, δὲν θᾶχε καλῆσει;
- Εἶνε τῆς μηχανῆς;...
- Ὅχι, ὄχι, ἀπὸ κλώσσα! ἀπὸ ζωντανὴ κλώσσα! Στὰ δίνω κ' ἐγγύηση...
- Ναί, καϊμένε γιὰτὶ, ἔξεραι, τῆς μηχανῆς δὲν ζοῦν εὐκόλα θέλουν μεγάλη περιποίηση...
- Ἐμένα θὰ μὸς πῆς;... Μὰ μὴ φοβάσαι! Πάρ' τα κ' ἀναθεμάτισέ με!...
- Τὰ κοττοπουλάκια φανόνταν ζοηρά. Ὁ πειρασμὸς ἦταν μέγιστος. Ἡ Φλώρα συλλογίστηκε πὼς μοροῦσε ν' ἀναβῆλη τὰ παπούτσια τοῦ γιου τῆς, νὰ δανειστῇ κ' ἀπὸ τὴν κυρία Μέλπω καμμιά πενήντα δραχμῆς καί... νὰ ξαναγεμίσει τὸ κοττέτσι.
- Νὰ σοῦ δώσω ἑκατὸν εἰκοσι δραχμῆς;...
- Καὶ γιὰ τὰ ἔξη; Τί λές ἐκεῖ! Καὶ δὲν τὰ χαρίζω καλύτερα;
- Ἐκατὸν εἰκοσιπέντε, ἄς εἶνε.
- Οὔτε πεντάρια ἀπὸ τὶς ἑκατὸ σαράντα πού εἶπα! Ὅσο μοροῦσα, κατέβηκα!

Ἐξακολούθησαν νὰ παζαρεύουν δυνατὰ. Μαζεύτηκαν γύρω τοὺς περιέργοι. Κι' ἄλλοι ἔπαιρναν τὸ μέρος τοῦ πωλητῆ, ἄλλοι τῆς Φλώρας:

- Δὸς τα, καϊμένε. Καλὰ σοῦ τὰ πληρώνει!
- Βάλε ἀκόμα δέκα δραχμῆς, κυρά μου. Ἄξιζον...
- Μὲ τὰ πολλὰ, συμφώνησαν στὶς ἑκατὸν τριάντα. Ἡ Φλώρα εἶχε ἀπάνω τῆς καμμιά ὀδοντογιά. Τὶς ἄλλες ἔπρεπε νὰ τὶς δανειστῇ.
- Ἐρχεσαι ἴσαμε δῶ, νὰ πάω λεφτὰ, νὰ σὲ πληρώσω;
- Μιρᾶδο!!

Τὸ σπῆτι τῆς κυρίας Μέλπως δὲν ἦταν μακριά. Πῆγαν μαζί. Ὁ Πατρισιώτης περιέμεινε στὴν εἴσοδο, Ἡ Φλώρα, ἀφοῦ τοῦ ἔδωσε ὅσα λεφτὰ κρατοῦσε, πήρε τὰ κοττοπουλάκια στὴν ἀρμαθιά τῆς καὶ ὑπῆκε.

— Ἄ, καλῶς τῆ Φλώρα!... Τ' εἶν' αὐτὰ;

— Κυρία μου Μέλπω, πάλι σὲ λίγους μῆνες θὰ σᾶς φέρνω ἀβγά! Βοήκα ἕναν καλὸν ἄνθρωπο κ' αὐτὲς τὶς κοττούλες!... Κοιτάξτε τί

όμορφες και τί ζωηρές που είναι! Και μου τις δίνει χάρισμα!.. Μόνο που δεν έχω όλα τα λεφτά... Κυρία μου Μέλιω, δανείστε με ένα πενήντα, να πληρώσω τον άνθρωπο, και μου το κρατείτε από εργασία...

Η κυρία Μέλιω ήξερε τον καιμό της Φλώρας. Και προθυμάτα της έδωσε το πενήντα, αν και τα κοττοπουλάκια εκείνα — και της το είχε κιάλα — δεν της γέμιζαν το μάτι για εσόν.

Αλλά που ν' άκουση πιά τίποτε ή Φλώρα! Άρπαξε το χαρτί, ξεπλήρωσε τον Πατριώτη και, κρατώντας τα κοττοπουλάκια σαν λάφυρο, γύρισε στο σπίτι της όλο χαρά και γέλιο.

— Τα παπούτσια μου; τη ρώτησε ο μικρός που την περίμενε στην πόρτα ξεπόλυτος και, μόλις την είδε, έτρεξε στο δρόμο.

— Θά περάσης άκόμα με τα παλιά... θά τα ξαναδοθώσωμε... Ίδēs έδδ' τί έφερα;

Ο μικρός κατοσύφιασε. Πεντάρα που έδινε αυτός για πουλιά!.. Άλλά ούτε ή άπογοήτευη του γυιού λυγότερη τή χαρά της μητέρας. Μάεσε με τίς φρονές της στην αλλη τίς γειτόνισσες, έλυσε μαζί τους τά κοττοπουλάκια και τους διηγήθηκε την ιστορία. Τάφισαν λίγο να περατήσουν, να τομπήσουν, τά κοιτάξαν, τά εξέτασαν, τά καμάφωσαν, τά ευχθήσαν κ' έπειτα ή Φλώρα τάβαλε στο κοττέτο, που περιμενε άδοστοχοιμομένο και καθαρό.

— Νά ίδουμε, είτε μιά γειτόνισσα, θά είναι όλα κόττες;

— Έγώ, να σου πώ, φοβάμαι κ' εκείνο το σταχτερό, είτε μιά άλλη. Έχει μεγάλο λειρί. Μην είναι κοκαόρι;

— Όχι, αυτό δέ φαίνεται, είτε τρίτη. Έγώ φοβάμαι κείνο το μαύρο...

Καθεμιά έλεγε κ' άλλο. Άν τίς άκουγε κανένας, όλα τα κοττοπουλάκια ήταν κοκαόρια ή τουλάχιστο άμριβόλια. Κι' αυτή ήταν τώρα ή μεγάλη άμριβόλια της Φλώρας. Μην φνόσει από σβέρο; Για φαντάσου να λαλούσε αήχο κ' άλλο κοττοπουλάκι!; και μεθαίριο άλλο!; και σιγά—σιγά να λαλούσαν όλα!; Τί δυστυχία!

Ά, μπα! δεν ήταν δυνατό!.. Υπήρχε ο Θεός έπιτέλους. Κι' άφου πέρασαν λίγες ήμέρες και δέ λάλησε άλλο από κείνο που της είχε πει ο Πατριώτης, ή Φλώρα ήσυχασε.

Τά κοττοπουλάκια της ήταν ζωηρά. Τάβγαζε και στην αλλη για να συνηθίσουν. Έτρωγαν άπ' όλα με όσση. Και σέ λίγο, χωρίς άλλο, θήαε πέντε όμορφες και μαρτερές κοττοίμες. Άπ' τή χαρά της, έλεγε του Χρήστου, του άδερφού της:

— Τό κοκαόρι σου τό χαρίζω. Άμα μεγαλώσει λίγο, πάρ' το και φάτο με τους φίλους σου. Χαλάλα σου!

Μιάν αήρη όμως της φάνηκε πώς άκουγε και δεινόνο λαληματάκια άπ' το κοττέτο της. Πετάχτηκε έξω και βεβαώθηκε: Μαζί με τό πρώτο, λαλούσε τώρα κ' έν άλλο κοττοπουλάκι: τό μαύρο που είχε φοβηθεί ή γειτόνισσα!

Όστε οι κόττες έμειναν τέσσερις. Κι' αν ήταν να σταματήσει τό κακό ως έδδ, πάλι καλά για φαντάσον όμως...

Κι' ή άνησυχία, οι άμριβόλιες, οι φόβοι της Φλώρας ξανάρχισαν. Σωστή άγανία. Και νάχη και τίς γειτόνισσες να τής λένε: «Δέ σ' τά λέγαμε!». Και τον άδερφό της να την κοροϊδαή: «Μου φαίνεται πώς όλα για μένα τά φνόμισες!».

Άρξισε να μετανοώνη, ν' άπελπίζεται. Νά μην έπαρνε καλύτερα τά παπούτσια του παιδιού χωρίς να δόση άκράδση στον καλεγάρι τον Πατριώτη κ' ά-

νάθεμά τον!.. Και να χρωστή άκόμα της κυρίας Μέλιω τις πενήντα δραχμές!

— Κυρία!..

— Νά το! Και τρίτο λάλημα ύστερ' από δύο μέρες. Κι' ή Φλώρα, άμα είδε πώς λαλούσε και τό σταχτερό κοττοπουλάκι, τής ήρθε να τό πάση άπ' τό λαμό.

— Κάρναξι! τό καταρίοταν σέ κάθε λάλημα.

Πέρασαν άκόμα δύο μέρες. Ή λύτη ήταν βέβαια μεγάλη, έμεινε όμως πάντα και μιá μικρή έλλιδα πώς τά τρία άλλάκια κοττοπουλάκια θήβγαναν κόττες.

Έ, λοιπόν, ούτε αυτά! Ήρθε προί που λάλησαν και τά έξη. Τί φοιχητή συναυλία! Κυρία τό ένα, κυρία τό άλλο, κυρία όλα! Ή Φλώρα καταρίοταν και δεν έφτανε: «Κάρναξι, που να σέ πάρη ή όργη! Κάρναξι, που να σέ κόψη τό τράκι! Κάρναξι, που να μη σώσης!.. Άχ, άναθεματισμένη Πατριώτη!». Και στο τέλος έβαλε τά κλάματα.

Όλη εκείνη την ήμέρα τά μάτια της ήταν δακρυομένα. Οι γειτόνισσες τή λυθήσαν και την κατηγορούσαν: «Δεν πειράζει. Έσο νάσα καλά. Πές πώς αυτά τα λεφτά σούπεσαν από την τσέπη σου και τάχασες...». Μά ούτε ο Χρήστος δεν είχε πει τό κουράγιο να γελάη και να κοροϊδείη. Μόνο της έλεγε:

— Άμιαλή! έτοι κόττες έσο πάντα τις δουλειές σου! Δεν τά κοιτάζεις καλύτερα, πριν πετάξης τόσα λεφτά;

Κι' ή Φλώρα φουραζόταν και ξεφώνιζε:

— Τι, τί ήθελες να κοιτάξω, μορέ; Γιατί ήταν ή σκυλάκια;... Απτά τά παίρνει κανείς στην τύχη!

Και σιγά—σιγά πρόσθετε με παρόνοιο:

— Μά όπου φτωχός, κ' ή μοίρα του!.. Μιά μέρα, που πήγε για εργασία, ή κυρία Μέλιω τή ρώτησε:

— Έ! πώς πάει λοιπόν τό καινούριο κοττέτο;

— Άχ, κυρία Μέλιω μου, τής άποκρίθηκε ή Φλώρα. Τέλειωσε κ' αυτό, σαν τό άλλο: κακήν—κακώς!

— Πώς; σου ψόφησαν;

— Όχι, έσην που να ζαϊνοταρι! Μά και τά έξη, τά καταραμένα, βγήσαν κοκαόρια!

— Και τά έξη, καμμένη; άπόρσιε και λυθήθηκε ή κυρία Μέλιω.

— Άμ με την τύχη που έχω έγώ, άποκρίθηκε ή Φλώρα, και δόδεκα ν' άγόρασα, τά όλα θά ελγα. Χωρίς τύχη, τίποτε δεν μπορεί να κάμη ο φτωχός. Ούτε κοττέτο! (1932)

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Η ΡΗΤΟΡΙΚΗ ΔΕΙΝΟΤΗΣ ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝΣΩ

Ένα μέγα μέρος της φήμης του ως πολιτικού οήτορος, ο περιφημος Τίγρις, ο Γεώργιος Κλεμανσό, τό χροστούσε... στον Παρισινό λαογυλόγο Πισαριέ. Ο επιστήμων αυτός κατώφθασε, με τίς επανειλημμένες του θεραπευτικές έπεμβάσεις, να δυναμώσει τις φωνητικές χορδές του μεγάλου πολιτικού, σέ σημείο που ή άδύνατη και άτονη φωνή του να έξελεχθή σιγά—σιγά και να γίνη βαρεία, βροντοώδης και καθαρή.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Όποιος πίνει κρασί και δεν τό πληρώνει, μεθαίε δύο φορές.

— Με τά γινικά λόγια μπορείς να ξετριπώσης και τό φειδι άπ' τή φαληά του.

— Ή πληγές των βελών γατρειούνται, ή πληγές των λόγων δεν γατρειούνται.

— Και μυμήγκα αν είναι ο έχθρός σου, να τον λογαμάζης σαν άνθρωπο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

Μιά έξαιρετικά ένδιαφέρουσα έρευνα του «Μπουκέτου».

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΔΙΑΣΧΙΣΗ ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ ΤΟΥΣ ΑΘΗΝΑΪΚΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΙΣ ΜΕΤΑΜΕΣΟΝΥΚΤΙΕΣ ΩΡΕΣ, ΧΩΡΙΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ ΚΙ' ΕΝΟΧΛΗΣΕΙΣ;

Μια τολμηρή «έκστρατεία» της έκλεκτής συνεργατίας μας δεσποινίδος Άνζέλ Βιδάλη.

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Άπρόεπτα έπεισόδια, παρεξηγήσεις και γκάφες.

Ή πρωτοτυπώτερη δημοσιογραφική καμπάνια.